

**ЛЬВІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ
ІМЕНІ ІВАНА БОБЕРСЬКОГО**

Кафедра економіки та менеджменту

Гуль І.Г

**ІНСТИТУТИ І ВІДНОСИНИ ВЛАСНОСТІ В
ЕКОНОМІЧНОМУ ЖИТТІ СУСПІЛЬСТВА**

Лекція з навчальної дисципліни
«ОСНОВИ ЕКОНОМІЧНОЇ ТЕОРІЇ»

Для студентів спеціальності 073 Менеджмент

«ЗАТВЕРДЖЕНО»
на засіданні кафедри економіки
та менеджменту
«__» _____ 202__ р. протокол №__
Зав. каф. _____ Н.Ф. Павленчик

Тема 4. ІНСТИТУТИ І ВІДНОСИНИ ВЛАСНОСТІ В ЕКОНОМІЧНОМУ ЖИТТІ СУСПІЛЬСТВА

План

- 4.1. Поняття «інститути» та їх функції в економічному житті суспільства**
- 4.2. Економічні та юридично відносини власності. Право власності**
- 4.3. Розвиток форм власності та їх структура**

4.1. Поняття «інститути» та їх функції в економічному житті суспільства

Економічні дії індивід здійснює не в ізольованому просторі, а в певному соціумі. І тому має велике значення, як суспільство реагуватиме на них. Щоб уникнути неузгодженості в економічному житті та не допустити неправомірної економічної поведінки в рамках економічного і соціального порядку, виробляються схеми поведінки, які за тих чи інших умов є найефективнішими.

Для прийняття рішення необхідно мати певний алгоритм поведінки, що її обмежує. Це означає, що здійснення економічних дій завжди відбувається в межах певних правил, які являють собою загально визнані розпорядження, що забороняють або дозволяють діяльність як окремої людини, так і різних угруповань (організацій, фірм, партій, держави). Отже, *правила* — це моделі або зразки поведінки людини в суспільстві. Таким чином, ми маємо перше уявлення про інститут як сукупність правил, що обмежують і визначають поведінку суб'єктів.

Щодо визначення самого слова «*інститут*». У перекладі з англійської (*to institute*) воно означає «встановлювати», «фундирувати». Тобто інститути — це все те, що дає можливість упорядковувати життєдіяльність людей.

У загальному вигляді можна сказати, що *інститути* — це всі розроблені людьми обмеження, які регулюють, координують поведінку економічних агентів і впорядковують взаємодії між ними, а також передбачають механізми контролю за їх дотриманням.

Інститути можуть бути **формальними**, тобто свідомо розробленими людьми (конституції, закони, нормативні акти), і **неформальними**, «неписаними», які знаходять свій вияв у загальноприйнятих умовностях, традиціях, звичках, етичних нормах, релігійних поглядах.

Слід розрізняти три основних види інститутів. Перший - це **інститути-діяльності**, що обмежують і регулюють діяльність професійних груп фахівців, скажімо інститут кредитування, інститут судочинства. Другий - це **інститути-норми**, що включають усю сукупність правил, які регулюють спільні дії людей. Третій - **інститути-організації**, тобто всі установи, які регламентують, контролюють, захищають діяльність суб'єктів і примушують їх дотримуватися вироблених норм. До них належать усі державні (сама держава та її органи, комітети) і **саморегулюючі** (різного роду фірми, домогосподарства, товариства) організації.

Сутність інститутів та механізмів впливу на економіку краще за все розкривається за допомогою виявлення їх функцій.

Функція інформаційного інструментарію. Це означає, що в інститутах узагальнюється і накопичується досвід сумісної життєдіяльності.

Зниження рівня невизначеності зовнішнього середовища. Ця функція полягає в тому, що інститути зменшують невизначеність вибору шляхом забезпечення прогнозування результатів. Якщо люди здійснюють свою діяльність згідно з розробленими нормами та правилами, їхні дії завдяки інститутам стають передбачуваними і прогнозованими.

Економія часу (транзакційних витрат) на здійснення сумісних дій. Передумовою прийняття рішень та їх виконання завжди є збирання й обробка інформації, укладення угод, передбачення поведінки необхідних економічних суб'єктів (скажімо, фірма збирає дані про можливий попит на свій продукт), захист від несумлінних контрагентів. Самостійне виконання цих дій потребує значного використання грошей і часу. Тому в економіці об'єктивно з'являється потреба в інститутах (діяльності, нормах, установах), які беруть на себе професійне виконання всіх цих дій.

Координаційна функція. У загальновідомому розумінні координація в економіці здійснюється на підставі поточних цін. Але в довгостроковому періоді розподіл ресурсів не може здійснюватися через механізм ціноутворення, тому економічна координація залежатиме від інститутів.

Регулююча функція. Кожний інститут, обмежуючи спосіб економічної поведінки, дозволяє економічним агентам змінити її і таким чином впливає на розподіл ресурсів, витрат і доходів.

Стимулююча функція. Інститути обмежують економічні дії людей, надають їм позитивні та негативні (покарання за недотримання визначених правил) стимули.

4.2. Економічні та юридично відносини власності. Право власності

У поняття «власність» люди часто вкладають різний зміст. Річ у тім, що це поняття дуже містке. Загалом поняття власності складне за своїм змістом і може характеризуватися з різних боків: економічного, юридичного, історичного, соціального, морально-психологічного тощо.

Як **політико-економічний термін** власність виражає об'єктивні, історично сформовані соціально-економічні відносини (*відносини між людьми*) з приводу привласнення ресурсів і результатів виробничо-господарської діяльності.

Як **юридично-правовий термін** власність виражає *відношення людини до певних речей*, тобто майнові відносини які юридично (силою держави) закріплюються системою прав власності.

Економічні відносини власності складають основу усієї системи виробничих відносин людей, оскільки зумовлює спосіб поєднання робітника із засобами виробництва, мету функціонування і розвитку економічної системи, визначає соціальну структуру суспільства, характер стимулів трудової діяльності і спосіб розподілу результатів праці

Економічний зміст власності розкривається через **відносини привласнення↔відчуження**. Суб'єктами цих відносин є, з одного боку, власники, з другого, - невластники.

Привласнення - процес, що виникає у результаті поєднання об'єкта і суб'єкта привласнення, тобто це конкретно-суспільний спосіб оволодіння річчю.

Привласнення здійснюється через певні права власника, основними з яких є володіння, розпорядження та користування

Володіння - це фактична належність об'єкта власності певному суб'єкту, тобто можливість фізично контролювати цей об'єкт.

Розпорядження - це можливість приймати ключові рішення щодо об'єкта власності, вирішувати його долю: продати, заставити, заповісти, подарувати, передати в оренду власноруч використовувати тощо.

Користування - це можливість безпосередньо застосовувати об'єкт власності й отримувати від цього корисний ефект.

Варто зауважити, що категорія «**привласнення**» породжує свій антипод - категорію «**відчуження**».

Відчуження - це позбавлення суб'єкта права на володіння, користування і розпорядження тим чи іншим об'єктом власності.

Головним об'єктом привласнення та відчуження в економічній системі, який визначає її соціально-економічну форму, цілі й інтереси є **привласнення засобів виробництва і його результатів**.

Виходячи з цього, можна дати таке визначення власності.

Власність - це історично визначена, багатогранна система відносин між суб'єктами господарювання з приводу привласнення та відчуження умов і результатів матеріального виробництва.

З морально-етичного погляду **економічні відносини власності** - це об'єктивна реальність, яка є необхідною умовою ефективного господарювання і соціальної стабільності, того, щоб в економічній сфері і загалом у суспільстві не було хаосу, а царював порядок і перемагав здоровий глузд.

Власність стає реальністю тільки за умови закріплення, або суспільного визнання й гарантованого захисту, **прав власності** за певними суб'єктами.

Права власності - це права на контроль за використанням ресурсів та відповідний йому розподіл витрат і вигод.

Способи закріплення прав власності у суспільстві:

- застосування сили;
- досягнення згоди;
- запровадження юридичних норм.

Відносини власності утворюють певну систему, що містить у собі три види відносин:

- **відносини з приводу привласнення об'єктів власності;**
- **відносини з приводу економічних форм реалізації об'єктів власності** є відображенням корисності чи прибутковості об'єкта власності для суб'єкта власності (одержання прибутку, ренти, процента, зарплати, дивідендів, гонорару тощо);

- **відносини з приводу господарського використання об'єктів власності** - виникають між власником об'єктів власності та підприємцем з приводу передачі останньому майна на певних умовах для використання з господарською метою

4.3. Розвиток форм власності та їх структура

Знання структури відносин власності має не тільки пізнавальне, а й важливе практичне значення.

Відносини власності конкретизують і класифікують зазвичай за двома основними ознаками: за об'єктами та суб'єктами власності.

Об'єкти власності - це все те, **що привласнюють** суб'єкти: різноманітні речові блага, економічні ресурси (земельні ділянки, надра землі, рослинний і тваринний світ, засоби виробництва (капітальні блага), праця та вироблена продукція), інформація, технології, цінні папери, особисті здібності людини тощо.

Суб'єкти власності - це персоніфіковані учасники відносин, тобто ті, *хто привласнює* об'єкти власності: окремі індивіди (сім'ї), групи людей (громади), держава, суспільство загалом.

З погляду суб'єктної структури власність сьогодні представлена складною системою, у якій виділяють типи види та форми власності (рис. 4.1).

Тип власності	П р и в а т н а							Суспільна (публічна)	
Вид власності	Індивідуальна		Групова (корпоративна)					Державна	
Форма власності	Одноосібна	Сімейна	Кооперативна	Колективна	Пайова	Акціонерна	Власність громадських організацій	Загальнодержавна	Комуніпальна (муніципальна)

Рис. 4.1. Структура власності в сучасній економіці

Насамперед, принципове значення має розрізненні двох типів власності: *приватної* та *суспільної*.

Приватна власність - це тип власності, що характеризується закріпленням прав на володіння, розпорядження й користування об'єктами власності за приватними особами (фізичними та юридичними). Приватна власність в реальній дійсності існує в двох основних видах: *індивідуальна* та *групова (корпоративна)*.

Індивідуальна приватна власність - це власність самих громадян, яка на практиці представлена у формі *одноосібної* та *сімейної власності*. Вона є найбільш поширеним видом власності.

Групова або корпоративна приватна власність - це власність створених людьми юридичних осіб (підприємств, фірм, організацій, установ). Її різновидами є *кооперативна, колективна, пайова та акціонерна власність, власність різних громадських організацій*.

Кооперативна власність - це власність певної групи людей, які добровільно об'єдналися на основі членства для здійснення спільної господарської діяльності з метою задоволення своїх економічних, соціальних та інших потреб на засадах самоврядування.

Колективна власність (так звана робітнича власність, або власність трудового колективу) - це спільна власність працівників підприємства, набута ними шляхом викупу у держави чи іншого суб'єкта.

Пайова власність - це спільна власність, що виникає на пайовій основі за участю кількох фізичних та/чи юридичних осіб.

Акціонерна власність - це також пайова власність, але її учасники - широкий загал акціонерів, які можуть зазвичай за власним бажанням реалізувати свої титули власності - акції, що забезпечує підприємство від фізичного розчленування у разі вибуття когось із співвласників.

Власність громадських організацій - це неподільна власність різного роду громадських організацій: політичних партій, професійних спілок, релігійних організацій, спортивних товариств, об'єднань співвласників багатоквартирних будинків тощо.

Суспільна власність - це такий тип власності, який, на противагу приватній власності утверджує рівність прав усіх співвласників, а саме уможливорює відкритий для усіх громадян країни доступ до певних благ або ж передбачає певний режим використання об'єкта власності з посиленням на національні інтереси. Наприклад, державні й комунальні автошляхи, парки відпочинку та музеї доступні усім, без виключення.

Суспільна власність функціонує у вигляді **державної** власності, яка поділяється на *загальнодержавну і комунальну*.

Загальнодержавна власність - це та частина державної власності, абсолютні права управляти / розпоряджатися якою закріплені за центральними органами державної влади.

Комунальна або муніципальна власність охоплює ті об'єкти, якими розпоряджаються й управляють місцеві органи влади (областей, міст, районів, сіл). Об'єктами комунальної власності зазвичай є підприємства житлово-комунального господарства, місцеві водогони, тепломережі, шкільні та медичні заклади, спортивні й культурні споруди тощо.